

ECHODOVINY

LIST ĚSKÝCH A MORAVSKÝCH DÍEČÍ
Katolický týdeník
www.katyd.cz Ročník XV / Cena 9,50 Kč

**Křesťané
a sdělovací prostředky**
(Rozhovor s Jiřím Zajícem na str. 6)

Z obsahu: • Charita – Péče o odsouzené a obviněné občany
• Rozhovor se sochařem Václavem Frömmelem
• Anketa • Akce pro děti • Program na březen

Skrze vnímání oka, do nás vstupuje všechno viditelné, které je vnitřně transformováno (ozářeno Duchem) a zpětně je vyvrhováno v poznání pravdy (podobně jako Jonáš v bříše velryby). Tak se může část „vnitřního světla“, která je hmotou pohlcená, opět spojit s okolním „vnějším“ světem.

(Rozhovor na str. 4)

Bachovi Pašije • Na sobotu 3.4. a květnou neděli 4.4. bude o. s. Kamínek již tradičně připravovat s dětmi z farnosti pohybovou improvizaci na hudbu J. S. Bacha. Multimediální pořad uvedeme letos pod názvem „PAŠIJE PODLE JANA“.

Popeleční středou

...začíná 25. února postní doba. Je to čas, který nám má pomoci dobře se připravit na smysluplné prožití velikončního tajemství. Také je to bezprostřední příprava katechumenů na křest a nás pokřtěných na obnovu křtu. Je to čas milosti a pouze na nás záleží, zda tuto dobu dobře využijeme. Jsme vyzýváni k tomu, abychom se zastavili, ztišili a v modlitbě spojené s postem se přiblížili Pánu. On chce být vzkříšen též v našich srdcích. Touží po tom, abychom hořeli jeho láskou. Nepřeslechněme též jeho pozvání ke svátosti smíření.

P. Václav

slovo na březem

Síla modlitby

Omlouvám se, byl jsem tak rozrušen, že jsem nemohl ani mluvit, když jsem Vám chtěl vyprávět tento příběh.

V neděli dne 11. 1. 2004 si můj syn Richard (28 let, trenér tenisu) přivodil pád na bolzánských sjezdovkách a prorazil si lebeční kost. To byla informace od dcery v 19 hodin.

Následoval přelet helikoptérou do nemocnice v Bolzánu (Itálie).

Moje reakce byla jednoznačná: naučit se konečně celý růženec a spoléhat na přímlovu Panny Marie. Po dokončení růžence a mírném spánku ráno do práce, tak se to opakovalo druhý a třetí den.

Mezi tím prosakovaly zprávy z nemocnice: je po operaci, proražená část byla nahrazena titanovou destičkou. Třetího dne se ztracený syn vrací domů v 5 hodin ráno a následuje léčba v ČR.

Dnes, když Vám to píši, se pomalu vrací do normálního života a mně zůstává prožitek, z modlitby, který bych si málem nechal pro sebe.

Váš Josef Dražný

P.S. Proč se někdy nedají věci říci přímo ústy, ale papír to unese, a jindy ústa mluví (i sekají), papír to nesnese a věci se nedají popsat?

svědectví

Mnozí z vás už jistě zaznamenali, že na farní zahradě „vyrostlo“ umělecké dílo. Jakési oko na nožce, řeknete si možná. Snad Boží oko, které dohlíží a všechno vidí? Nebo brána do jiného světa? Před Vánocemi jej tu postavil sochař Václav Frömmel, který v současnosti dokončuje studia v ateliéru profesora Vladimíra Kopeckého na Vysoké škole uměleckoprůmyslové v Praze. Protože se nedávno opět zastavil na faře, využil jsem příležitosti a položil mu několik otázek.

Oko a Duch

Jaké místo má ve vaší tvorbě víra?

Myslím, že je to strašně důležité. Člověk tak dostává dar nějakým způsobem vnímat. A když člověk dostane dar, musí ho začít využívat, musí s ním hospodařit. Musí se to odražet. Všecko, co uděláte, musí být nějaká vaše pravda. Když se třeba podíváte dvacet, třicet let zpátky, musíte vidět, neřeknu výkon, ale nějaké poznání pravdy a podle toho i jakýsi vývoj. Člověk by měl pomyslně stoupat, jde po cestě víry.

Můžu mluvit o štěstí, že jsem tenhle dar dostal. Beru to tak, že na zemi jsme strašně krátce. Najednou poznáváme, že máme nějaký úkol, nebo osud.

Uvědomuji si, že jednou za čas vytvořit nějaké dílo a věnovat tomu svůj vnitřní prožitek je hrozně důležité.

Nesouhlasím s tím, že řada mých kamarádů a vrstevníků dělá i dvě výstavy za rok. Myslím, že člověk by neměl mrhat energií. Udělat třeba jednu výstavu za několik let, ale maximálně tomu věnovat svého ducha.

Jak jste ke své víře dospěl?

Člověk, zvláště mladý, si klade otázky, základní otázky bytí. Nevyrůstal jsem v křesťanské rodině, ale už od malička jsem byl trochu citlivější a vnímal jsem věci i jinak, než se jevíly. Nikdy nezapomenu na svou první návštěvu v kostele v Novém Boru jako kluka

z druhé třídy. Zrovna jsem se vracel domů; měl jsem to ještě dva, tři kilometry. Bylo kolem Vánoc a v kostele spousta lidí, jesličky... Objevil se pro mě absolutně jiný svět, který mi do té doby nebyl ukázán, ani jsem o něm nepřemýšlel. To byl takový prvopočátek. Někomu je ten dar dán od narození, někomu později, jinému až na smrtelné posteli.

Byl jsem hodně muzikální a výtvarně nadaný; chtěl jsem kreslit. Nastoupil jsem tedy na střední školu. Po roce 1989 se začalo víc otevřeně mluvit i o Bohu. Pořádalo se spousta shromáždění křesťanů a k nám do školy začali chodit zástupci různých církví (katolíci ne, spíš evangelíci). Začal jsem navštěvovat večerní setkání, kde jsme si povídali a kladli si otázky. Tam se ve mně rozhořel zájem. Dojížděl jsem také na setkání k paní Langrové, kde jsem se naučil různé techniky, jako začátečníka mě zpočátku vedla.

Nejdůležitější byla asi má žena, která je evangelička. Ta mě seznámila s paterem Chroustem V té době jsem ještě nebyl schopen uvažovat o nějaké vyšší lásce a on se mě zeptal, zda vím, že mě Bůh miluje. Odpověděl jsem, že to nevím, ale co vím, že mě miluje moje žena. Vnímal jsem Ježíše Krista, ale nebyl jsem schopen přijmout Boha-Otce. Pater Chroust mi pak půjčil knížku Dokonalá svoboda, díky níž jsem to byl schopen nějak vnitřně pochopit. Své zázemí jsem našel v katolické církvi. Některé věci jsou mrzuté, zvláště na malých městech. Mrzí mě, že je to většinou o lidech. S paterem Chroustem se dá krásně mluvit o Bohu.

A obráceně – ovlivňuje umění a vaše tvorba vaši víru?

Historie je svědkem toho, že víra a umění jsou spojené. Velmi mě oslovuje románský sloh. To je doba, kdy bylo ještě co objevovat. První plastiky, právě z tehdejší doby, vypadají možná velmi naivně, ale odrážejí hlubokou víru a pravdu tehdejších tvůrců – většinou mnichů. Teď pracuji na diplomové práci a umění mi dává možnost oslovit lidi, aby hledali, pomoci jim, aby nacházeli sami sebe. To oslovení nemusí být pouze pozitivní - i negativní vyvolává reakci. Nejhorší je, když dílo v člověku nevyvolá nic, když za ním není žádný osobní prožitek, zkušenost, žádná myšlenka. Pak jde jen o zploštělou dekoraci.

Zjišťuji, že umění není proto, aby se jím člověk živil. Jak říká Theodor Pištěk: obraz je jako dítě. Otiskuje se do něj vaše vnitřní prožívání, má vaši podobu. A nikdo přeci neprodá své dítě. Lze jej darovat, ale ne prodat.

*Jak vznikala vaše socha **Oko a Duch**?*

Světelná socha „Oko a Duch“ byla vytvořena pro loňskou výstavu Kopeckého školy na hradě Sovinec v Jeseníkách od června do října 2003. Fotograf Jindřich Štreit tehdy oslovil profesora Kopeckého, aby se svými současnými i bývalými žáky přijali prostorovou výzvu starého gotického hradu. Tato plastika byla původně umístěna v jakési kapli, která vznikla z uzavřeného gotického průchodu z nádvoří.

A co vlastně vyjadřuje?

Je tam myšlenka světla jako Stvořitele, který v nás svítí jako Duch. Skrze vnímání oka, do nás vstupuje všechno viditelné, které je vnitřně transformováno (ozářeno Duchem) a zpětně je vyvrhováno v poznání **pravdy** (podobně jako Jonáš v břiše velryby). Tak se může část „*vnitřního světla*“, která je hmotou pohlcená, opět spojit

s okolním „*vnějším*“ světem. Svatý Augustin učil, že Bůh je světlo nikoliv v obrazném, nýbrž doslovném smyslu. Také Jan píše „v něm byl život a život byl světlo lidí“. (Jan 1,4)

Byl jsem moc rád, že toto mé dílo nalezlo své místo u vás a může zde lidem „svítit“.

*Děkuji vám za rozhovor
a přeji požehnání týmž Duchem.
Petr Krampfl*

Václav FRÖMMEL

- narodil se 22. 10. 1974 v České Lípě
- 1989–1993 studoval na Střední uměleckopřemyslové škole v Kamenickém Šenově obor výtvarné zpracování skla malířskými technikami, pískováním a leptáním
- 1994–2004 studuje na Vysoké uměleckopřemyslové škole u prof. Vladimíra Kopeckého
- od roku 1995 žije se svou ženou a třemi dětmi trvale v Kamenickém Šenově

Pololetní prázdniny v (Ne)klidu

Tak jsem si po 16 letech vyzkoušela, co je to sníh a lyže a taky trochu sportovní víkend. Jela jsem se svou 9letou Zuzkou a dalšími farníky na třídní zájezd do Krušných hor – lyžařské středisko Neklid na Božím Daru. Život, technika a můj věk přece jen pokročil, a tak jsem byla zvědavá, co to se mnou udělá – i když původní myšlenka byla vyslat Zuzku na lyžařský výcvik, aby aspoň ona zkusila lyže.

Nakonec se povedl mimořádně příjemný – i když poměrně větrný a deštivý víkend. Zalyžovala jsem si na báječných půjčených lyžích (díky, milé Křesťanské centrum a hlavně Jardo Olšanský!), Zuzka se učila lyžovat rovněž na půjčeném vybavení (dtto), měla jsem s sebou báječného synovce a bezva neteř a – měla jsem KLID. Žádné starání se o domácnost, žádné vaření, děti zabezpečené ... díky, milé KC a Jardo! Ale díky také vám, milí Turkovi – majitelé lyžařské školy a organizátoři zájezdu, za levné, i když skromné ubytování a vaření. Ale všem to stačilo – a i ostatní přítomní měli KLID. To vše na Neklidu, který nám ukázal svou pěkně mrazivou tvář – ale chatka Ilonka na vrcholku hory i tu přívětivější.

Nadchla mne možnost použít různé vlek, vybrat si různé sjezdovky a roztomilá byla akce „turniket“ – tedy elektronické vpouštění na vlek po vložení permanentky do čtečky. Jak jsem pravila, na lyžích jsem stála a jela po 16 letech ...

Spokojená byla i Zuzka, naučila se jezdit na vlek a od té doby mne žádá, abychom opět někam vyrazily. Takže – nashledanou příště na sněhu.

Majka Šulcová

Zprávičky z Farní charity

Péče o obviněné a odsouzené občany

Jednou z aktivit, kterou Farní charita Chodov podporuje, je pomoc obviněným a odsouzeným občanům. Je třeba upřímně přiznat, že hlavní zásluhu na této aktivitě mají manželé Eva a Jan Carbolovi. Manželé Carbolovi jsou členy vězeňské duchovenské péče a mají téměř desetiletou zkušenost s pomocí vězněným na území naší republiky.

Cílem péče o obviněné a odsouzené občany je podpora a pomoc obviněným nebo vězněným ve věznicích ČR. Jde o písemný a osobní kontakt s obviněnými a odsouzenými občany. Manželé Carbolovi také své klienty navštěvují ve věznicích a v případě potřeby kontaktují jejich rodinné příslušníky. S některými klienty jsou ve spojení i po propuštění z vězení. V současné době si Carbolovi dopisují asi s 15 vězněnými v různých věznicích. S jedním odsouzeným si také dopisuje paní Rusová a rodina Rendlova.

Pomoc vězňům je především korespondenční. Kromě výměny dopisů zasílají naši dobrovolníci svým klientům balíčky. Pokud jsem tomu správně rozuměla, mají vězni nárok na 3 druhy balíčků.

První druh jsou balíčky pro civil, tedy zaslání civilního šatstva – od spodního prádla až po bundu. Tyto balíčky jsou nejčastěji zasílány před propuštěním nebo soudem.

Druhým typem jsou balíčky, které mohou vážit až 5kg. Na tento balíček má vězeň ve výkonu trestu nárok 2x do roka, na Vánoce a narozeniny. Obsah balíčku bývá následující: časopisy, knihy, psací potřeby, známky, dopisní papír (linkované bloky a obálky), papíry (normální i čtvrtky na kreslení), sešity čtverečkované, barevné propisky, verzatilký a náhradní tuhy, mikrotužky, káva, čaj, tabák, papírky, toaletní papír, mýdlo, šampon, kartáček, bříty na holení, pasta, kosmetika na holení, krém po holení, indulona, ručníky, žínky, hřeběn, papírové kapesníčky, ponožky, slipy, sladkosti, žvýkačky, sušenky – bonbony, Annonce. V balíčku nesmí být fixy.

Třetím typem jsou takzvané kiláče. Balíček vážící 1kg mohou vězňové dostávat neomezeně, musí být zaslán jako normální zásilka, v obálce. Obsahem kiláče nejčastěji bývají známky, časopisy, bloky, obálky, propisovačky, průsvitné desky, pohledy, šití, někdy hygienické potřeby.

Vězni, pokud nepracují, mají nárok na sociální kapesné 50–100 Kč na měsíc. Výše kapesného závisí na chování vězně.

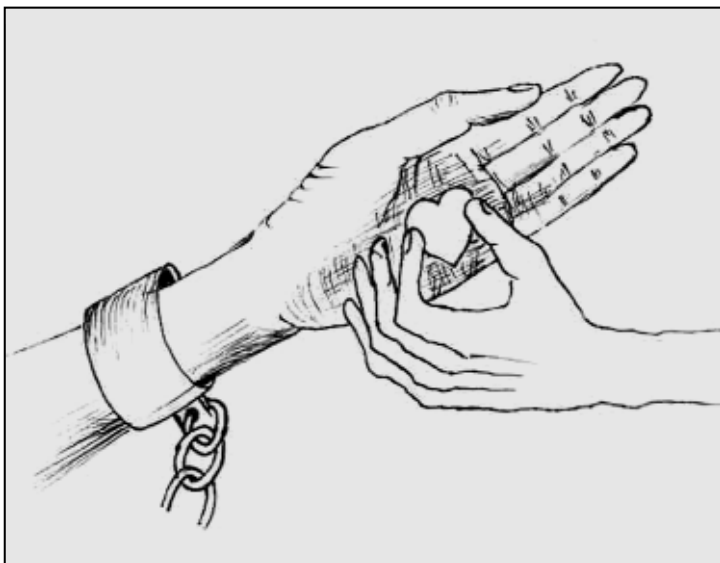
Farní charita Chodov tuto činnost vlastně pouze spolufinancuje, výhradně z peněz z kasičky v kostele. Nemáme žádné prostory pro ubytování vězňů, ani chráněnou práci po propuštění z vězení. V tomto směru jsou uživatelé služby odkazováni na jiné organizace. Jde především o pomoc podpůrnou – duševní a duchovní. Nabídku přátelství a naslou-

chání. Hledáme dobrovolníky pro anonymní korespondenci s vězňůmi. Dále vás prosíme o věcné dary do balíčku pro vězňů - především známky, bloky, obálky, psací potřeby, knihy, časopisy, kupony z Annonce. V kostele i kapli bude označená krabice, kam je možné tyto dary dávat. Nenoste nám, prosím, oblečení. Nemáme pro něj skladovací prostory. Pokud budete chtít věnovat hygienické či kosmetické potřeby noste, prosím, věci nové. Uvědomte si, že Charita není odpadkový koš. Stará mýdla a vyschlé pasty stejně nemůžeme použít a vyhodíme je.

Dále hledáme dobrovolníky, kteří by měli chuť do práce s bezdomovci a propuštěnými. Vznikla zde myšlenka na vytvoření klubu pro tyto lidi. Hledáme dobrovolníky, kteří by našli prostor pro tento klub, pomohli s rozjezdem, provozem a financováním.

Pokud budete mít chuť se věnovat práci s vězňůmi či bezdomovci kontaktujte paní Evu Carbolovou na mobilním telefonu 603 769 095.

*Podle vyprávění Evy Carbolové
napsala Eva Černá*

Křesťané a sd

Žijeme prý ve společnosti, v níž tu největší moc mají v rukou média. To ony z velké části určují, jaké boty si koupíme, čím si vyčistíme zuby, koho zvolíme do parlamentu a také ovlivňují, co je dobré a co „se nedělá“. Nejsou ale jen hlasem, jenž nás podvědomě ovlivňuje a jenž námi hýbe – ať už si to jako křesťané chceme přiznat, či ne – jsou také důležitým zdrojem informací a účinným prostředkem komunikace.

O tom, jak ho jako křesťané dokážeme využít, jsem si povídal s Jiřím Zajícem, bývalým profesorem Vyšší odborné školy publicistické, někdejší členem Rady ČT a dlouholetým pracovníkem Redakce náboženského života Českého rozhlasu.

Často jsou slyšet hlasy, že se naše mediální scéna bulvarizovala a že opravdu dobrých novinářů je u nás jen málo. Myslíš, že to platí i o křesťanských sdělovacích prostředcích?

Jelikož mám podezření, že sice kdekdo mluví o „bulvarizaci“, ale málokdo si pod tím představí nějaký skutečný obsah – kromě toho, že je to teda „pod úroveň“ – řeknu nejdřív, co se „bulvarizací“ původně myslelo: takový styl mediálního sdělování, který v obsahu i formě míří na snadný úspěch u většinového adresáta. Hlavním důvodem bulvarizace je samozřejmě „neviditelná ruka trhu“. Po-

kud totiž médium není snadno úspěšné u většinového adresáta, nemá šanci obstát v kapitalistické konkurenci. Leč by jej držela „nad vodou“ nějaká „netržní“ podpora. Z řečeného snad už vysvítá, že křesťanským sdělovacím prostředkům žádná velká bulvarizace nehrozí – protože jediné tištěné médium, které má početnější čtenářskou základnu, je Katolický týdeník, a u něj se vkus většinového čtenáře naprosto liší od vkusu většinového čtenáře v ostatní společnosti. Samozřejmě, že tu a tam se tendence k bulvarizujícím prvkům objeví i v křesťanských médiích (například ve Světle, typické to bylo u článků k dění na KTF UK), ale nepředstavuje to nic příznačného.

S nedostatkem dobrých novinářů – to je samozřejmě velmi vážné. Aby člověk byl dobrým novinářem, musí splňovat minimálně pět ne zcela běžných předpokladů:

– Musí ovládat řemeslo – tedy psát nebo točit tak, aby to opravdu někoho zajímalo.

– Musí dobře ovládat aspoň jednu oblast lidského poznání, aby měl dostatečnou schopnost správně strukturovat to, co píše, a odlišovat podstatné od nepodstatného.

– Musí mít slušné všeobecné vzdělání, aby věděl, jak se získávají hodnověrné informace, a co s vysokou pravděpodobností je bluf, takže nezbaští kdejaký „špek“ (což se běžně našim novinářům děje, protože jsou právě všeobecně nezdělaní).

– Musí být lidsky dost zralý, aby dokázal nepodlehnout pocitu moci, kterou pozicí v médiích získává, aby dokázal lidem naslouchat, aby se dokázal poučit z úspěchů ostatních i z vlastních chyb, aby neztratil ze zřetele smysl svého počinání.

– Musí konečně mít určitou agilnost (nechci říct rovnou drzost), díky které je schopen vstupovat

ělovací prostředky

do života ostatních lidí a přitom ještě od nich něco pro druhé získat.

Takových lidí je málo i na křesťanské straně. Rozhodně velmi dobrým novinářem je Petr Příhoda, dále třeba bývalý šéfredaktor KT Josef Gabriel, Josef Beránek z AD, moji bývalí kolegové z rozhlasu Miloš Rejchrt a Petr Kolář, z těch známých i Marcela Kašpárková.

Co by podle tebe mělo dobré křesťanské médium splňovat, aby bylo hodné toho označení?

O čem psát a jak?

Předně – aby to bylo opravdu „dobré médium“: – aby bylo přiměřené adresátům z hlediska obsahu, formy, ekonomického zajištění i autorského zázemí,

– aby hrálo se svými adresáty co nejčistší hru, – tedy netvářilo se jako „sama skutečnost“ (protože žádné mediální zprostředkování není samotnou skutečností), nezastíralo hlavní východiska, z nichž skutečnost „nasvědčuje“, ale současně vytvářelo dostatečný prostor pro dialog, – aby si dokázalo najít nějakou účinnou zpětnou vazbu od svých adresátů.

Pro „křesťanské“ médium jde jednak o to, aby ona „hlavní východiska“ opravdu vycházela z pojetí, jehož ústředním svědkem je Ježíš. A dále o to, aby i lidé, kteří jej vytvářejí, byli důvěryhodnými reprezentanty křesťanského životního stylu. Tím mám hlavně na mysli soulad slov a činů, upřímnost, schopnost naslouchat, schopnost změny smýšlení, skutečná otevřenost k dialogu, ochota něco pro své přesvědčení vydržet, solidarita se slabšími ap. (v podstatě půjde o charakteristiky, které známe z 1Kor 13,1nn).

Pokud se jedná o to, „co“ by mělo být obsahem – tam je pole téměř neomezené. Samozřej-

mě, že vždycky by v tom mělo jít o klíčové hodnoty – lásku a pravdu v jejich různých formách „vtělování“ – tam, kde jde o spravedlnost, pomoc postiženým, podporu rodiny, napomáhání zrání dětí ke skutečné dospělosti, ochranu proti zneužívání lidí, přírody i věcí, rozvoj poznání atd. atd.

Důležité je to „jak“: Kromě toho, že by to mělo být atraktivní a věcně správné, by v tom vždycky měl být **přítomen zřetel k duchovní dimenzi života** – umět ukazovat „věčnost v čase“. Klidně to může být o prostitutkách – ale právě z pohledu, který se opravdu dokáže na ně i na celé dění kolem podívat jako na bytosti, které navzdory všemu – volají po lásce, s níž se zatím zoufale mýjely. A klade i nám otázku, co se dá opravdu účinně s tím dělat.

Patří politika do křesťanských sdělovacích prostředků?

Politika – určitě! Teď ještě jde o to, v jakém smyslu. Nepatří tam politikaření, které dnes u nás představuje většinu toho, co se nazývá *politikou*. Ale politika – jako „starost o věci veřejné“ – to je nezbytný okruh zájmu toho, kdo to myslí s láskou k bližnímu vážně. Ignorantství k tomuto rozměru politiky se nám katolickým křesťanům velice mstí. Nejen v tom, že řada lidí je při volbách dezorientována, takže pak volí neefektivně, nebo vůbec ne. Ale ani těm křesťanům, kteří měli a mají odvahu i schopnost se účinně angažovat ve veřejné sféře, nedokáží ostatní poskytnout žádnou účinnou podporu, takže se pak stávají snadným terčem velmi intenzivního „společensko-politického odstřelování“. Příkladně mám na mysli Josefa Luxe, Václava Bendu nebo Cyrila Svobodu, ale i kardinála Miloslava Vlka nebo Václava Malého.

Mohou si křesťanské sdělovací prostředky dovolit i kritiku do vlastních řad?

Kdo jiný by si ji „měl dovolit“ – aby to byla kritika poučená a vedená s láskou?

V koncilním dokumentu o hromadných sdělovacích prostředcích (*Inter mirifica*) se vůbec jako první význam těchto *prostředků společenské komunikace* (což je mnohem přesnější křesťanský pojem pro tyto prostředky) uvádí **vytváření veřejného mínění v církvi**. Žádný systém – natož živý organismus, jakým přece církev je (je to *Tělo*) – nemůže dlouhodobě fungovat bez *zpětných vazeb*. Jakmile se kritika automaticky považuje za něco negativního, je zle. Je to příznak ztráty vnitřní jistoty, že máme přece možnost růstu. Že budoucnost, která je před námi, je i šancí ke zlepšení. Životu, který není orientován do budoucnosti, nezbyvá nic jiného než smrt. Takže to, oč je třeba usilovat, je kvalitní kritika – kritika vedená na základě skutečného poznání, opravdového zájmu, touhy pomoci. Takové je samozřejmě málo, protože ta je náročná – zejména pro kritizujícího. Ale je jí třeba „*jako sůl*“.

Potřebují křesťané svá vlastní média, nebo stačí využívat jen veřejné sdělovací prostředky? Na koho by se měla obracet – dovnitř církve, nebo směrem ven, ke světu?

Je potřeba obojího. Vždyť i „vlastním médiem“ je tenhle farní časopis. Kéž by jich bylo co nejvíc. Ale samozřejmě současně je potřeba, aby křesťané komunikovali s celou společností – a tam je úloha veřejnoprávních médií (u nás zejména ČT a ČRo) nezastupitelná. Adresátů je spousta – a „vně“ i „uvnitř“ je celá řada velmi odlišných skupin. A co teprve „na hranici“. Nic z toho není novinka. Křesťané vždycky potřebovali své apoštoly Jakuby (tedy misionáře „pro vlastní“), apoštoly Pavly (misionáře „pro venek“), evangelisty Marky (zvěstovatele „pro obyčejné lidi“) i evangelisty Jany (zvěstovatele „pro intelektuály“). Jde

spíš o to, aby Tito všichni dokázali spolupracovat, respektovat specifika svých obdarování – a aby ostatní (hlavně jejich *fanouškové*) nebojovali o to, kdo je „Apolův“, kdo „Petrův“, kdo „Pavlův“ – ale aby všichni byli vděční, že jsou Kristovi.

Lze křesťanství vůbec komunikovat skrze sdělovací prostředky?

Samozřejmě. Už s tím začal apoštol Pavel. Jeho „listy“ jsou ve své době špičkové moderní médium. A není náhodou, že knihtisk se od 15. století rozvíjel zejména na Bibli. *Čím srdce přetéká, toho ústa plná*. To, oč běží, je vědět *kdo, s kým, jak a o čem* může skrze ten který komunikační prostředek zprostředkovávat setkání s křesťanstvím. Každé z médií – dopis, kniha, časopis, noviny, rozhlas, televize, video, film, internet – má svoje specifika, která jsou pro někoho a pro něco vhodnější a pro jiného a něco jiného méně vhodné. Ale použít se dá vhodně cokoliv. Například na internetovém portálu [RTF bookmark start: www.christnet.cz je možno v debatách najít neuvěřitelně hluboká vyznání, strhující dialogy – a dokonce i velmi dobře „zdokumentovaný“ případ konverze.

Jak církev u nás zacházejí se sdělovacími prostředky?

Až na výjimky špatně.

Tou výjimkou, která je známá a která je pro mě milým překvapením, je Radio Proglas. Na něm je totiž vidět to, jak by to mělo vypadat i v případě dalších médií a mediálního působení. V případě tohoto média se skutečně komunikační prostředek stal zdrojem *communiae* – společenství. Tím je dána nejen zpětná vazba mezi těmi, kteří pořady připravují, a jejich adresáty, ale je vytvořena i důležitá ekonomická základna – většímu provozu tohoto rádia si platí sami posluchači. Jistě v tom hraje roli i to, že toto rádio mělo od počátku jasnou podporu biskupů (o jaké se například Redakci náboženského života v ČRo ni-

kdy ani nesnilo). Prostě i když okruh posluchačů tohoto rádia je kolem 70 tisíc (zatímco průměrná poslechovost Křesťanského týdeníku na Radiožurnálu bývala až 10x větší), je fungování tohoto média úspěšným příkladem.

To, co je běžné, je neschopnost posluchačů i představitelů církve účinně podporovat ty, kteří skrze média osobně „nosí svou křesťanskou kůži na trh“, finanční podpora médií je naprosto nedostatečná (například ve srovnání s tím, kolik stamilionů jde do „kamení“ – tedy údržby budov), Vyšší odborná škola publicistiky, jejímž zřizovatelem je dokonce pražské arcibiskupství, zápasí od počátku s velkými ekonomickými problémy, chybí efektivní mediální strategie církve jako celku (viz zoufalé selhávání komunikace o plenárním sněmu ŘKC – mělo by jít o naprosto nejdůležitější záležitost, která by měla hýbat místní komunitou a mít i jasné přesahy do společnosti – a zatím to skoro nikoho nezajímá) atd. apod. Navíc není pravda, že tu na začátku v roce 1990 nebyl *nikdo*, kdo by to s médii uměl – několik lidí tu bylo, ale ti nedostali důvěru – a tak se angažovali jinde. Osobně znám minimálně čtyři (dva z nich byli dokonce nějakou dobu řediteli ČRo).

Jak, podle tebe, může na současná média nejlépe reagovat věřící člověk (pokud zrovna není v roli tvůrce)? Obrátit se zády a nereagovat? Napsat souhlasný či nesouhlasný dopis? Má jeho reakce nějaký smysl?

Předně má být jejich **poučeným adresátem**. Tedy nikoliv otrokem, který bez nich (např. bez svého oblíbeného seriálu na NOVĚ či Primě) už nemůže být, ani naivním troubou, který „zbaští“ kdejakou podstrčenou vějíčku. Má vědět, že média vždycky jen určitým způsobem zobrazují realitu – a obraz nikdy není sama originální skutečnost, ale její podstatné zjednodušení (i v tom nejlepším případě). A má se naučit si zodpovědně vybírat. Jak kvůli svému času, tak kvůli své duši.

Dále by měl být **aktivním spolutvůrcem**. Nemyslet si, že na jeho hlasu nezáleží. Záleží. Je třeba se ozývat, dávat najevo, co si myslím, co si přeji, co se mi líbí, zač děkuji – a co naopak nechci, protože mě to zraňuje nebo to ubližuje někomu jinému – třeba pravdě.

Konečně by měl být **zodpovědným občanem**, který ví, jak ohromnou hodnotou jsou pro zdraví společnosti veřejnoprávní média. Je ochoten je podporovat – a dává dobrý pozor na politické síly, které jim ubližují. U nás takové rozhodně jsou. A jsou velmi mocné.

Děkuji za rozhovor, Petr Krampfl

JIŘÍ ZAJÍC

- 1976–1990 práce na výzkumech moderních metod výuky s využíváním počítačů
 - od 1988 členem františkánského sekulárního řádu; od 2003 člen Národní rady SFŘ
 - 1983–1990 hlavní redaktor ústředního československého týmu pro katechezi
 - 1990–2001 redaktor Redkace náboženského života v Českém rozhlasu
 - 1992–2000 člen Rady České televize
 - 1995–2003 externí učitel na Vyšší odborné škole publicistiky v Praze
- Člen redakční rady revue Souvislosti a časopisů Skauting a ARCHA. Původním vzděláním matematik.

1. Jaká znáte křesťanská média?

2. Jakou mají podle vás úroveň?

3. Je dost křesťanských médií?

Stačí ti jejich počet na trhu?

Pavel, 39

1. ÁDěčko, Katolický týdeník, arcidiecézní zpravodaje, FCHODoviny samozřejmě, Rádio Proglas.
2. Katolický týdeník čtu jen občas a většinou si jej kupuji, když mě tam něco hodně zajímá. Poslední dobou je docela dobrý. U FCHODovin jak které číslo – jsou tam dobré příspěvky. Rádio Proglas bohužel neposlouchám, protože ho nechytnu, Arcidiecézní zpravodaj pro informaci. Někdy hledám na internetu, jsou tam besedy nebo „chaty“.
3. Myslím si, že jich je dost. Když člověk hledá nějakou informaci, tak ji většinou najde.

Martin, 23

1. Rádio Proglas, Katolický týdeník a časopis Nezbeda pro ministranty.
2. ..., já je nevstřebávám.
3. Jo, určitě. Je jich víc, než jich stačím vstřebat.

Láďa, 24

1. Jediné, co asi tak znám, jsou třeba FCHODoviny, Křesťanský magazín v televizi.
2. Moc to nesleduji. Křesťanský magazín běží v nevhodnou dobu, takže v tom nemám přehled. FCHODoviny vidím občas na nástěnce a že by měly extra velkou úroveň, se říct nedá.

Katka, 20

1. Poznám jen slovenské média, o českých neviem nič.
2. Poznám Rádio Lúmen, ktoré sídli v Banskej Bystrici a podľa môjho názoru je to super rádio. Ta tematika ná-

boženství je tam dost využitá a sú tam aj programy na zamyslenia, takže sa mi páči. Tu som sa s tým nestretla, neviem, možno nemám dost informácií.

3. Myslím, že nie.

Josef, 78

1. Proglas, Katolické noviny, jezuitský časopis.
2. Dost vysoká úroveň. Proglas ale bohužel v posledním půl roku nemůžu chytit, protože to začala rušit nějaká další stanice. Ta ostatní média jsou velmi pěkná, třeba náboženské vysílání Českého rozhlasu, v neděli na Vltavě i na Radiožurnálu. Má to ale dost špatný vysílací čas. Například v době vysílání Radiožurnálu chodím zrovna do kostela.
3. Rozhodně není. Tady v Praze, si myslím, byla Rada pro rozhlasové a televizní vysílání i hodně proti, aby Rádio Proglas dostalo svůj kanál. Přitom by zde bylo posluchačů dost. Hodně lidí z Prahy posílá Proglasu příspěvky, aniž by je slyšeli, což svědčí o velkém počtu možných posluchačů.

Magda, 24

1. Z televize Křesťanský magazín a z novin to, co čtu: Effatu, Katolický týdeník, Arcidiecézní zpravodaj a četla jsem ÁDěčko, když vycházelo.
2. Myslím, že docela dobrou. Beru to teda tak informativně, takže se v Arcidiecézním zpravodaji dozvím, co se děje v diecézi, Katolický týdeník je takový obecný, ale myslím, že jsem se vším docela spokojená.
3. Nestáčí. Protože zaniklo ÁDěčko, je takové hluché místo pro mladé lidi. Katolický týdeník asi mládež moc nenadchne svým obsahem, nato je příliš obecný. ÁDěčka je mi fakt líto.

CENA DIXIE KLUBU VE SJEZDOVÉM LYŽOVÁNÍ

o.s. KAMÍNEK pořádá

v sobotu 13.3.2004 pro děti a mládež závody ve sjezdovém lyžování v Jánských Lázních

Je možné přihlásit jednotlivé účastníky od 8 do 26 let nebo i celé skupiny.

Jednotlivci se zúčastní závodu a mimo to si zalyžují na sjezdovce pod vedením našich cvičitelů lyžování. Přihlášené skupiny budou moci kromě závodů pod vedením svých vedoucích lyžovat na sjezdovce.

Máme ještě několik volných míst pro bafuňáře, kteří budou střídavě pomáhat s organizací závodu a využívat volné parmanentky.

CENA DOPRAVY: zdarma, STARTOVNÉ: 50 Kč
PERMANENTKA NA VLEKY: 300 Kč
JÍDLO, PITÍ: individuální, PŘIPOJIŠTĚNÍ: individuální

U účastníků se předpokládá: schopnost jízdy z kopce, schopnost zastavit a jízda na vleku.

U vítěze se předpokládá: výše uvedené bude umět nejlépe.

Odjezd autobusem v 6.30 hod. od stanice metra Háje (v místě zastávky MHD Modrá škola)

AKCI PODPĚŘILA GRANTEM MČ PRAHA 11

Přihlášky: kaminek@kaminek.org

KAMÍNEK
 sdružení oráčů a dětí a mládeži

Nabídka lyžařských zájezdů pro děti i rodiče

So	13. 3.	CENA DIXIE KLUBU ve sjezdovém lyžování – Jánské Lázně cena: Kč 300,- na vleky, Kč 50,- startovné, doprava zdarma
So	20. 3.	Jednodenní zájezd se soutěží o nejlepší techniku lyžování – Mísečky; cena: Kč 250,- *
So	16.–18. 4.	Lyžování na ledovci – Kaprun; cena: Kč 750,-*
So–Po	1.–3. 5.	Víkend terénního lyžování pro zdatné sportovce ; cena: Kč 500,-**

DŮLEŽITÉ POZNÁMKY:

Cena: *Cena zahrnuje pouze dopravu, (stravu, vleky, event. připojištění si hradí účastník sám).

**Cena zahrnuje dopravu, ubytování, stravu.

Možnost slevy: Na jednodenní lyžařské výcviky poskytneme slevu až 100% z ceny dle sociální situace účastníka do 18 let.

Přihlášky: Písemně: KAMÍNEK, Modletická 1401, 149 00 Praha 4, e-mail: kaminek@kaminek.org s uvedením: jména účastníka, bydliště, rodného čísla, zdravotní pojišťovny, úrovně lyžování, způsobu placení.

Placení: Po telefonické domluvě.

Příležitost levně si zalyžovat! Využijte možnosti si levně zalyžovat na Černé hoře v Krkonoších. Díky sponzorským darům MČ Praha 11 a provozovatele lyžařského areálu Jánské Lázně můžete za 333,- Kč včetně dopravy tam a zpět dne 13.3. využívat všech vleků a lanovky v areálu. Součástí akce bude i závod ve slalomu. Info: Jarda Olšanský nebo Alice Žváčková.

Farní charita Chodov a o.s. PRAK srdečně zvou na besedu s manželi Carbolovými

„VĚZENÍ – JAK HO NEZNÁTE“

ve čtvrtek 18. 3. od 19 hod. v klubu Na Dně (Křesťanské centrum, vchod E)

- stav současného vězeňství • vliv pobytu ve vězení na psychiku člověka
- šance člověka po propuštění • v čem spočívá pomoc vězňům
- proč nebyt lhostejný k problematice vězeňství • prevence je účinnější a levnější

OSOBNÍ SVĚDECTVÍ PROPUŠTĚNÉHO VĚZNĚ

Hledáme šikovnou švadlenu, která má zkušenosti s šitím či úpravou obleků.
Pokud se vás to týká, kontaktujte paní Rotovou, nebo otce Václava Chrousta.

Vážení a milí farníci, pro novou společenskou rubriku nám, prosíme, pomocí **schránky FCHODoviny** oznamujte svá výročí, narozeniny, svatby, narození dítěte, úmrtí svých blízkých (možno i s fotkou).
Děkujeme, redakce FCHODovin

OTEVŘENÝ KLUB

ve stylu čajovny
s doprovodným
programem.

Vstup volný
(není-li uvedeno jinak).
Vchod E, přízemí

Středa 18.00 – 21.30
Čtvrtek 18.00 – 21.30
Pátek 18.00 – 21.30

www.kaminek.org/nadne

Březen

Po	1. 3.	18.00	Psycho kurz pro mládež „Cesta k sebepoznání“
Čt	11. 3.	19.30	Literární večery III. – host: Tensing
Po	15. 3.	18.00	Psycho kurz pro mládež „Cesta k sebepoznání“
St	17. 3.	19.00	Literárně-hudební pásmo „Cesta s motýlkem“ Výběr povídek a scének ze stejnojmenné knihy Ilji Hurníka s průvodem klavíru
Čt	18. 3.	19.00	Vězení, jak ho neznáte – beseda s manž. Carbolovými

Jste dobrá (možná začínající) skupina, která chce koncertovat? Vytváříte alternativní divadlo?
Chystáte zajímavou akci pro veřejnost?

Nabízíme vám prostory v klubu Na Dně! Volejte, mailujte na číslo a adresu o.s. Kaminek!!

Březnový program ve farnosti

Po	1.3.	18.00	Psycho kurz pro mládež „Cesta k sebepoznání“	klub Na Dně (E)
St	3.3.	9.30 19.00	Společenství maminek na mateřské Modlitební setkání „Velká středa“	farní sál kaple (A)
Pá	5.3.	17.30	Křížová cesta	kostel
Po	8.3.	19.00	Beseda s akademickým sochařem Janem Bradnou	kaple (A)
Út	9.3.	19.00	předvečer – ALFA kurzů	klub Na Dně (E)
Čt	11.3.	19.30	Literární večery III. – host: Tensing	klub Na Dně (E)
Pá	12.3.	17.30	Křížová cesta	kostel
Po	15.3.	18.00	Psycho kurz pro mládež „Cesta k sebepoznání“	klub Na Dně (E)
St	17.3.	9.30 19.00	Společenství maminek na mateřské Literárně-hudební pásmo „Cesta s motýlkem“	farní sál klub Na Dně (E)
Čt	18.3.	19.00	Vězení, jak ho neznáte	klub Na Dně (E)
Pá	19.3.	17.30	Křížová cesta	kostel
Ne	21.3.	18.00	Ekumenická bohoslužba	kaple (A)
Út	23.3.	19.00	ALFA kurzy	klub Na Dně (E)
Pá	26.3.	17.30	Křížová cesta	kostel
Po	29.3.	17.00 19.00	Velikonoční koncert žáků SUŠ Altera Pars I Velikonoční koncert žáků SUŠ Altera Pars II.	klub Na Dně (E) klub Na Dně (E)
Út	30.3.	19.00	ALFA kurzy	klub Na Dně (E)
St	31.3.	9.30	Společenství maminek na mateřské	farní sál

- **Na závěr** Společenství maminek na mateřské, které se v březnu sejde ve středu 3., 17. a 31., bude farní vikář Standa Glac sloužit bohoslužbu slova s eucharistií.
- **Jako host** bude na modlitebním setkání „Velká středa“ ve středu 3. března na téma Růst v modlitbě přednášet P. Vladimír Kalík.
- **Jak to bylo a bude** s mariánským sloupem na Staroměstském náměstí, významnou historickou památkou, si přijďte popovídat s akademickým sochařem Janem Bradnou, předsedou Společnosti pro obnovu mariánského sloupu v Praze.

FCHODOVINY

MĚSÍČNÍK FARNOSTI CHODOV

Redakce: Petr Krampfl

Grafická úprava: Josef Karhan

Za obsah odpovídá: Václav Chroust

Kontakt:

e-mail: fchodoviny@centrum.cz

<http://kcjm.duch.cz/fchodoviny>

**Uzávěrka příštího čísla bude
15. března**

• *Půst nás osvobodí od všech tlaků, jimž nevědomky podléháme, i od všech slupek, kterými zahalujeme své vlastní jádro, od veškerých sutin, pod nimiž už téměř nemůžeme volně dýchat.*

• *Postem nebojujeme proti sobě samým, nýbrž proti nepřátelům duše, kteří nám chtějí zabránit, abychom se stali sebou samými, Božími dětmi. Svätý Augustin říká, že v postu nejde o to nenávidět své tělo, nýbrž pouze bojovat proti zlým návykům, a tak přispívat k uzdravení.*

Kresba Jiří Reinsberg

Z knihy Anselma Grünna „Půst“

Fara a kostel

sv. Františka z Assisi

Na Sádce 18, 149 00 Praha 4

☎/fax: 272 934 261

fara.chodov@volny.cz

http://chodovska.farnost.cz

Křesťanské centrum JM

Modletická 1401, 149 00 Praha 4

☎/fax: 272 919 803

krestanske@centrum.cz,

http://kcjm.duch.cz

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY

	Sv. František	Sv. Ludmila
Pondělí	6.30	
Úterý	18.00	
Středa	18.00	18.00
Čtvrtek		18.00
Pátek	18.00	
Sobota	7.30	
Neděle	8.30 10.30 20.00	10.00

E-mail

FARA Václav Chroust (farář) Stanislav Glac (farní vikář) Pavel Urban (jáhen)	272 934 261 607 230 206 776 671 631 272 911 264	fara.chodov@volny.cz vachroust@seznam.cz stasia.g@tiscali.cz
KŘESŤANSKÉ CENTRUM Alice Žváčková (ředitelka KC)	272 919 803 777 323 886	krestanske@centrum.cz azvackova@volny.cz
CHARITA Chodov (peč. služba) CHARITA Spořilov (ošetř. služba) Eva Černá (ředitelka Charity)	272 941 972 272 765 712 737 322 569	charita.chodov@email.cz charita.chodov@email.cz charita.chodov@email.cz